

BORIS GEEFT OP

Donderdag 4 april 1996

Positie: 74° 52' 02'' N / 96° 50' 57'' W

Temperatuur: -24° C

Ik rits de tent open en pak in een continue beweging mijn warme donsjack uit mijn slede. Al wandelend neem ik afstand van de tent en trek ik de door de kou verstijfde, krakende jas aan. Binnen enkele minuten zal het dons mijn eigen lichaamswarmte teruggeven. Ik handel snel en blijf in beweging zodat de kou in de tussenliggende tijd niet nog meer grip op me weet te krijgen. Het blijft één van de moeilijkste momenten van de dag om uit je tent te komen. Vandaag kost het me iets minder moeite omdat het vooral een manier is om te ontsnappen aan de verstikkende

“Wat ik nu van hem zie, is een schim van die energieke en gedreven jongen die aan mijn voordeur stond.”

atmosfeer in de tent. Hoewel ik geen ochtendmens ben en zelf langzaam op gang kom, heb ik ook vanochtend weer ontbijt gemaakt. Daar krijg ik weinig voor terug. Boris communiceert niet en eet zijn ontbijt apathisch op.

Het weer is evenmin inspirerend. Een steeds dikker wordend wolkendek verraadt sporadisch de positie van de zon. Dat wordt lastig navigeren. Het diffuse licht dat door het wolkendek dringt, ontnemt elke tekening en diepte in het

landschap. De anders zo oogverblindende sneeuw heeft het grijze kleurenpalet van de lucht overgenomen. De horizon laat zich met moeite onderscheiden van de lucht daarboven. De wind zet met vlagen aan. De weersomstandigheden sluiten naadloos aan bij de stemming: griuw, kleurloos en met een neiging tot verdere verslechtering.

Weifelend maak ik een begin met het opruimen van het kamp. We zijn net een aantal dagen onderweg in een expeditie die voor ons beiden een ongekend ambitieniveau heeft. Dat gaat niet zonder problemen.

We hebben er hard naartoe gewerkt om aan de startstreep te verschijnen. Zelf heb ik dat spannende moment ervaren als de belangrijkste stap op weg naar succes. Een moment waaruit ik de kracht heb geput om me los te maken van de bewoonde wereld en me over te geven aan de witte wildernis. Boris daarentegen heeft zich getransformeerd in een lusteloze deelnemer aan wat voor hem een strafexercitie lijkt te zijn.

Wat ik nu van hem zie, is een schim van die energieke en gedreven jongen die aan mijn voordeur stond op de Goeverneurlaan in Den Haag. Toen hij in de krant over het expeditieplan las, zocht hij uit waar ik woonde om zich spontaan aan de voordeur te melden als kandidaat deelnemer. Zijn pro activiteit en ook zijn ervaring spraken me zeer aan. Boris maakte vaker extreme fietstochten vanuit Veghel naar de Noordkaap. Daarmee gaf hij blijk van fysieke kracht maar ook van organisatievermogen.

In het kleine jaar dat ons nog resteerde lag daar nog een groot deel van de uitdaging. Dit ambitieuze project stond onder tijdsdruk en moest slagvaardig georganiseerd worden. Boris had zich na twee gesprekken gekwalificeerd tot deelnemer. Vandaag heb ik echter goede redenen om te twijfelen over de keuze die ik met grote vanzelfsprekendheid heb gemaakt. Ik neem de videocamera ter hand om mijn vertwijfeling vast te leggen:

“Het is nu dag 5. Gisteren gingen we heel erg goed: 17,2 kilometer gedaan. In tegenstelling tot de dag daarvoor toen Boris een behoorlijke inzinking had en zich werkelijk afvroeg wat hij überhaupt hier deed? Waarom hij zich al die moeite had genomen om hier te komen? Hij kon daar voor zichzelf helemaal geen antwoord op geven. Hij stond om de 10 minuten stil. Die dag hebben we niet zoveel afgelegd en het ziet er naar uit dat het vandaag weer zo’n dag wordt. Het kamp is nou zo goed als klaar voor vertrek maar Boris kan zijn nest niet uitkomen. Het motivatieprobleem is zo groot, dat ik nu denk, dag 5, dat Boris hoe dan ook gaat opgeven. Voor mijzelf weet ik niet wat ik ga doen. Ik word best wel bang als ik eraan denk dat hij gaat kapen. Wat staat mij dan nog te doen? Ik weet het niet... Ik word wel gedwongen om daarover na te gaan denken... Dit had ik niet verwacht.”

Daarom komt dit ook zo hard binnen. Ik had het niet verwacht. Mentaal delen dit soort onverwachte gebeurtenissen harde tikken uit. Ik denk dat daar ook de kracht van ervaring zit. Hoe vaker je iets doorleefd hebt, des te beter weet je de emotie te plaatsen en te reageren binnen de mogelijkheden die je hebt.

Hoewel ik mijn eigen spullen al heb ingepakt en klaar ben om te vertrekken, ligt Boris nog steeds in zijn slaapzak. Ik ben nijdig en teleurgesteld tegelijk en zou er veel voor over hebben om deze situatie het hoofd te kunnen bieden. Ik weet dat het voor motiverende peptalk vandaag te laat is. Boris gaf gisteren duidelijk aan zijn eigen motieven om hier te zijn niet te begrijpen. Dat maakt het lastig want motiveren werkt alleen als je motieven hebt waarmee je kunt werken. Kennelijk vindt hij hier niet wat hij verwacht had te vinden. Niets geeft hem energie. Integendeel, de Pool knijpt hem uit als een spons.

Hij zal een keuze moeten maken. Het maakt mij eerlijk gezegd niets meer uit. Ik wil nu weten waar ik aan toe ben. We houden onszelf voor de gek als we op deze manier doorgaan. Dan zijn we over dertig dagen door onze voorraden heen, terwijl we dan slechts tot halverwege zijn gevorderd. Dit heeft niets weg van een serieuze poging.

Ik besluit de antenne van de radio opnieuw op te tuigen en uit te richten op het basiskamp in Resolute Bay. Boris ligt nog steeds diep in zijn slaapzak weggedoken als ik de tent in ga om de antennekabel aan te sluiten.

Zijn holle ogen priemen door de het met rijp bedekte tentdoek. Ze weerspiegelen heftige en complexe emoties. Ik zie angst, verdriet, teleurstelling en verslagenheid. Geen twijfel mogelijk; we hebben stront aan de knikker.

Na de moed te hebben verzameld, vertel ik Boris dat hij zal moeten kiezen. *“Mij maak het niet meer uit waar je voor kiest. Als je maar kiest. Of we pakken onze spullen en maken vandaag een echte start met de expeditie óf we roepen het basiskamp op via de radio om te laten weten dat we er mee ophouden.”*

Boris schrikt. Hij weet dat hij niet langer kan ontsnappen en positie zal moeten bepalen. Tranen rollen over zijn wangen. *“Maar ik kan er toch niet mee ophouden? Je hebt zo hard gewerkt aan deze expeditie.”* Natuurlijk weet ook Boris dat hij deze expeditie niet tot een einde kan brengen om mij een plezier te doen. Een aantal afwegingen en twijfels passeren de revue maar we weten allebei al welke conclusie er getrokken moet worden. Ik zie geen greintje overtuiging en zou er zelfs van schrikken als Boris alsnog zou beslissen er mee door te gaan. Ons gesprek volgt een zwalkende route naar een moeilijk maar onvermijdbaar besluit. We gaan samen terug naar Resolute Bay. De expeditie zit er na vijf dagen op...

Foto rechts: 9 april 1996 start Marc zijn solo-expeditie vanaf Little Cornwallis Islands in de buurt van de lood- en zinkmijn. Hij wordt vergezeld door de lokale waakhond 'Brownie'.

